

Eugeniusz Cnotliwy, Ryszard Rogosz

Pęczniew, woj. sieradzkie.
Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 10, 222-223

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zalegała tu pod darnią intensywna warstwa kulturowa o barwie ciemnoszarej i brązowszarej. Odsłonięto tu cztery obiekty, będące prawdopodobnie pozostałościami chałup. Ściany ich o konstrukcji plecionkowej były prawdopodobnie wylepiane surową gliną. Wewnątrz obiektów w kształcie owalno-prostokątnym stwierdzono nikielne ślady palenisk wyłożonych przepalonymi kamieniami oraz liczną ceramikę XII-XIII-wieczną. Jeden z obiektów odsłonięty tylko częściowo /na-
rożnik południowo-wschodni wykopu 3/ zawierał warstwę wypalanej polepy glinianej z położonym nad polepą paleniskiem kamiennym. Od strony fosy warstwa kulturowa nie zawierała już obiektów przestrzennych. Jest to ziemia prawdopodobnie osuwająca się ze skarpy podgrodzia do fosy. Proces ten był do niedawna przyspieszany przez intensywną uprawę obszaru podgrodzia.

W obrębie domniemanych chałup znaleziono oprócz ceramiki kilkanaście przedmiotów metalowych, głównie żelaznych okuć, żelazny nóż, grot od kuszy. Stwierdzono licznie występujące zwierzęce szczątki kostne.

Dotychczasowe badania nie wykazały śladów całkowitej zagłady gródka i podgrodzia na skutek pożaru. Osadnictwo istniało tutaj już od XI w. /na podgrodziu najwcześniej od XII wieku/. Upadek znaczenia gródka nastąpił prawdopodobnie dopiero w XV wieku. Podgrodzie zostało opuszczone jak się wydaje na przełomie XIII/XIV w.

Badania będą kontynuowane.

PARLEZA MAŁA, gm. Biskupiec
woj. olsztyńskie

patrz
paleolit i mezolit

PĘCZNIEW
woj. sieradzkie
Stanowisko 3

P. P. Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Szczecinie

Badania prowadzili dr Eugeniusz Cnotliwy i mgr Ryszard Rogosz. Finansowała Okręgowa Dyrekcja Gospodarki Wodnej w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Osada z okresów późnolateńskiego, rzymskiego i wczesnośredniowiecznego.

Osada znajduje się w północno-zachodniej części wioski, na łagodnym stoku obniżającym się w pradolinę Warty. Zajmuje obszar prawie

6 ha i jest narażona na całkowite zniszczenie przez budowę wielkiego zbiornika wodnego na Warcie. Uwzględniając wyniki badań powierzchniowych, sondażowych, wiertniczych i magnetometrycznych wytyczono dwa wykopy o łącznej powierzchni 5800 m².

W części północnej stanowiska odkryto wyraźnie zarysowany ciąg zabudowań osady późnolateńskiej z pojedynczymi obiektami z okresu rzymskiego. W centralnej części stanowiska znajdowały się rzędy domów wczesnośredniowiecznych i z okresu rzymskiego otoczone paleniskami, jamami produkcyjnymi. Wśród domów mieszkalnych stwierdzono istnienie ziemianek i budowli słupowych. Jeden z dotychczas zbadanych budynków wczesnośredniowiecznych z XII wieku pełnił rolę pracowni kowalskiej.

Zasadnicza część prac przy eksploracji obiektów zostanie przeprowadzona w roku 1977.

PIASKI, gm. Kleszczów
woj. piotrkowskie
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich

PIASKI, gm. Zduny
woj. kaliskie
Stanowisko 1

Młodzieżowe Towarzystwo
Przyjaciół Nauk
w Kaliszu

Badania prowadził mgr Dionizy Kosiński. Finansowało Młodzieżowe Towarzystwo Przyjaciół Nauk w Kaliszu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne.

Celem badań było uzyskanie informacji o chronologii grodziska. Leży ono około 3 km na zachód od Zdun /cukrownia/, a 500 m na północ od drogi Zduny-Rochy nad rowem Borownica. Bezpośrednie otoczenie grodziska stanowią podmokłe łąki. Maksymalna wysokość wału wynosi 2,7 m nad łąkami, a kotlinki 1 m; średnica grodziska - 90 m.

Założono dwa wykopy od środka kotlinki w kierunku zachodnim. Pierwszy 5 x 10 m, drugi 5 x 4 m. Takie usytuowanie wykopów miało na celu dostarczyć możliwie największej ilości materiału datującego, uzyskanie przekroju grodziska przy kontynuacji badań.

Pod warstwą humusu miąższości od 40 do 60 cm wystąpiły w obu wykopach pełne kamienie. Nie stwierdzono, że pochodzą z konstrukcji